

IOLANDA
BATALLÉ PRATS

VALENTA COM TU

*La nostra vida sencera
és un #MeToo*

*Escriu aquest text perquè ja no volem callar.
El «No diguis res» ja no ens serveix. Ho volem dir.
Escriu per descobrir que allò que durant
tants anys ha semblat anecdòtic avui se'ns revela
injust, brutal i inacceptable.*

Iolanda Batallé Prats

VALENTA COM TU

La nostra vida sencera
és un #MeToo

Edicions Destino

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47. Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

© Iolanda Batallé Prats, 2025

Drets negociats a través d'Ute Körner Literary Agent
www.uklitag.com

© de la fotografia de l'autora dels anys noranta a l'Índia:
arxiu personal

© de la fotografia de l'autora actual: Joel Codina

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U. / Destino
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

Primera edició: juny del 2025

ISBN: 978-84-19734-23-5

Dipòsit legal: B. 9.129-2025

Fotocomposició: Grup52

Imprès a Catalunya - *Printed in Catalonia*

1

Soc activa a les xarxes, hi soc present. M'agrada compartir allò que m'apassiona. Gràcies a les xarxes he pogut contactar amb gent interessant. Gent que m'estimo o amb qui treballo o tenim projectes. Les xarxes tenen moltes coses bones, però cal ser prudent. En soc conscient i per aquest motiu m'esforço a fer aportacions sempre des d'un punt de vista positiu, constructiu. És una actitud militant. No m'agrada la gent que escampa odi, rancúnia.

Però el 25 de novembre de 2024 vaig sentir una necessitat intensa de fer una cosa que no havia fet abans. Vaig voler compartir el meu dolor, la meva tristesa, la meva

por, la por que vaig sentir, la ràbia i la desesperació. Hi deia això:

«He trobat aquesta foto de quan vivia a l'Índia (1996), que em representa molt. A aquesta noia que no tenia encara ni vint-i-cinc anys ja l'havien intentat violar en un ascensor, i el va aturar amb l'alarma i sense por (aparent) i va fer fora aquell monstre a

crits, i després va arribar a casa la iaia i li tremolaven les cames. I plorava».

M'ho vaig pensar una mica i vaig decidir seguir, afegir-hi un altre cas, fer pública una altra història.

«Un altre home poderós (que li doblava o quasi li triplicava l'edat) li va prometre grans èxits professionals si s'ho feia amb ell; ella li va fúmer una coça als ous i li va dir que abans morta que fer-s'ho amb ell, i va sortir d'aquell despatx on l'havia acorrallada. El tipus li va dir que s'ocuparia personalment que mai tingués una bona feina. Es va equivocar. Ha tingut tota mena de feines, de bones també. La bona feina depèn de l'actitud interior amb què s'afronta. Com tot a la vida».

A aquella noia que vaig ser...

«La van perseguir de nit en una ciutat que no era la seva i se'n va sortir entrant a casa d'una senyora, que ho va entendre i la va acollir. Tantes vegades tants l'han menystingut, li han faltat al respecte, l'han assetjat, l'han ignorat, se n'han rigut, l'han es-

cridassat, l'han silenciats... pel fet de ser dona i atrevir-se a fer les coses a la seva manera. Pel fet de ser diferent. La diferència. Alguns ho segueixen intentant. Com a totes. Com cada dia de lluita continuada. La lluita mai s'acaba. Si fem les coses diferent, a la nostra manera, d'una manera que no s'espera, que abans no es feia així..., ens titllen de putes, de boges o de bruixes. Ens ho diuen a la cara depenent del nivell de responsabilitat que tinguem a la nostra esquena. Prefereixo els que m'ho diuen a la cara».

I tancava el fil amb una declaració d'amor:

«Per ella (la noia de la fotografia que encara soc jo) i per totes les dones, no callarem. Perquè ja sabem que el meu silenci no em va protegir, el teu silenci no et protegirà. Per ella i per tots els que ens fem costat cada dia. Per això li dic, ens dic: ets valenta. T'estimo. Fem el que fem som valentes. Estimem-nos. Estimem-nos més. Somriure militant i molta vida».

La repercussió va ser immensa i al cap de pocs dies em van demanar que en parlés a la televisió i el ressò encara es va amplificar més. Vaig llegir molts comentaris de tantes dones a qui els havia passat el mateix amb l'intent de violació o d'altres experiències tant o més dures. Per elles i per totes les que vindran i per totes les que ens han precedit, vaig sentir una dolorosa solidaritat, un sentiment intens de germandat, i vaig considerar que jo havia de seguir parlant, que havia d'explicar més coses, coses que fins ara no havia volgut fer públiques. I per això escric aquest llibre, que és la meva història de dolor quasi sencera, una història que comença quan era una nena i arriba fins avui, que ja n'he fet cinquanta. Mig segle de protegir-me, mig segle d'estar alerta, mig segle de no poder abaixar mai la guàrdia, mig segle de violència, mig segle de perill, mig segle de ser dona, senzillament, mig segle d'ignomínia, mig segle d'homes miserables i també d'homes preciosos i justos, mig segle de companyes

caigudes, mig segle de ferides obertes, mig segle de sentir vergonya i culpabilitat per les vergonyes i les culpes d'homes mesquins i miserables, mig segle de vida viscuda malgrat tot, mig segle de vida preciosa i de resistència, mig segle de victòria, amigues meves, germanes meves.

Aquesta que escric ara és la història dels meus silencis trencats. La història dels abusos, dels assetjaments, dels insults, de les humiliacions que he viscut, dels intents de violació que he patit i de com me n'he sortit. Perquè també està bé compartir que ens en sortim. I que no estem soles. I que cada dia estarem menys soles. Trencar silencis també és trencar la soledat que ens ha condemnat a la no veu. Tots hem crescut en societats subtilment o no tan subtilment violentes, en escoles subtilment o no tan subtilment violentes, en famílies subtilment o no tan subtilment violentes. Ens cal prendre consciència d'aquesta violència que tots carreguem. I per això és essencial escoltar aquella veu que tenim a dins. Cal estar atentes a

la nostra intuïció. O a la veu de la consciència. A totes ens acompanya una veu que ens parla i també massa sovint ens han ensenyat a ignorar-la. Hem d'escotar més aquesta veu.

Aquesta veu que ens parla sap coses que nosaltres oblidem. Ens avisa. Ens protegeix. Escoltem-nos a nosaltres mateixes. Escoltem-nos cada vegada més. Encara que ens diguem coses que no estan ben vistes, que no agraden o que no agradaran. No passa res, escoltem-la. Jo escric ara perquè m'escolto fort, però no puc dir-vos tot el que em dic a mi mateixa. La història dels abusos la compartiré aquí quasi sencera perquè n'hi ha alguns que encara no em veig capaç d'explicar, i també us demano que respecteu això. És el primer cop que parlo i sé fins on vull explicar. Crec que és suficient. Trenquem silencis, però els trenquem al nostre ritme. Quan podem. Com podem.

Trenco el silenci per protegir-nos. Trenco el silenci perquè no hi hagi cap noia jove

com la de la foto que, després de ser abusada, assetjada o violada, pensi, noti, senti que, afegint un nou dolor a l'agressió, a més, no pot parlar, no pot compartir, no pot netejar, no es pot curar. Que no pot dir allò que li han fet perquè no la creuran. Que és millor callar. Que si t'ha passat el que t'ha passat és perquè alguna cosa deus haver fet. Que segur que, d'una manera o d'una altra, també és culpa teva. Que t'ho mereixies per ser on no tocava, per vestir com no tocava, per voler anar amb les persones que no tocaven. Per voler viure una vida que no et tocava. Per desitjar una llibertat que no et tocava. Prou. Que la vergonya canviï de bàndol com a mínim. O que no hi hagi vergonya. Que mai més hàgim de callar pel que ens han fet. S'ha acabat. Les dones no callarem. Les dones no callarem.

Sí, jo vaig ser abusada, i què? Sí, jo vaig ser humiliada, i què? Sí, jo vaig ser assetjada, i què? Sí, jo vaig ser maltractada, i què? Sí, jo vaig ser violada, i què? Jo no vaig fer

cap d'aquestes coses, jo les vaig patir. I he tirat endavant. Hem tirat endavant. I encara soc aquí. Encara som aquí. Soc valuosa. Soc important. Estic viva. Som valuoses. Som importants. Estem vives. Hi som. Hi serem. Per què he de callar? Prou de callar. Prou de sentir vergonya. Prou de sentir-nos culpables. Recuperem la veu. Recuperem qui som. Tot allò d'això no ho diguis, això no ho expliquis, això no ho comentis. No, tot això millor callar-ho. Calla. No diguis res. Silenci. No diguis res. Diran que és culpa teva. Diran que vas fer alguna cosa mal feta. Diran que t'ho mereixies. Diran que ets una escalfabraguetes. Paraula fastigosa. Concepte fastigós. Morin les paraules fastigoses. El llenguatge també fa l'abús. El llenguatge també fa la violència. Diran, diran, diran.

Silenciar també és abús. No deixar parlar també és abús. Estimades meves, dones totes, nenes totes, guerrereres totes, parlem. Compartim. Estimem-nos. Ja hem callat massa temps. Callàvem per què? Per prote-

gir-nos? A qui estàvem protegint? A nos-
altres, certament no. Tantes vegades he callat
i hauria d'haver parlat, per mi, per tu, per
ella, per les nostres mares, per les nostres iaies,
per totes. Prou. Parlem. No diguis res. I una
merda. Diré tot el que em sembli. Ho dic
i ho diré. Començo a parlar.